

En Julberättelse

Till de hemlösas kåkbosättning under stadens broar har en höggravid utmattad kvinna sökt sig men hon är inte alls välkommen där. Det finns nog med hungriga stackare här redan och en kvinna som snart skall föda orkar inte själv tigga på stadens gator. Vem skall tigga ihop till mat åt henne? Nej, hon får söka sig någon annanstans. Hon hittar i stället en trappuppgång där hon kan krypa in i ett barnvagnsförråd för att söka skydd åt sig och för det barn hon i natt skall föda. Hon är rädd för det är hennes första födsel. Hon är rädd för att varken hon eller barnet skall komma att överleva.

$\text{♩} = 60$ *glockenspiel*

1.

7. **Kören:**

Vi vill för er be - rät - ta om en sak som hän - de oss. Ett barn som föds i hu - set vårt, i

Vi vill för er be - rät - ta om en sak som hän - de oss. Ett barn som föds i hu - set vårt, i

14.

hem - lig - het för - stås. En stac - kars kvin - na gömt sig här, hon fö - der fram en son u - tan

hem - lig - het för - stås. En stac - kars kvin - na gömt sig här, hon fö - der fram en son u - tan

20.

klä - der han kom till oss stac - kars barn, det fry - ser, ska vi släp - pa bar - net in till oss?

klä - der han kom så till oss här stac - kars barn, det fry - ser, ska vi släp - pa bar - net in till oss?

- 2 | Trappuppgången bor både familjer och ensamstående som alla ivrigt förbereder sitt julfirande. Ingen av dem har ännu upptäckt kvinnan i mörkret längst ner i huset. Julaftonen övergår snart i julnatt. Då föds ett barn i största tysthet bland barnvagnar, cyklar och bildäck. Det doftar julmat i trappuppgången och glada röster hörs fira jul bakom stängda dörrar. I trappförrådet luktar det inte mat utan snarare sopor och gummi. Kvinnan är trött och ensam med sin nyfödde. Barnet är stilla och verkar kraftlöst. Snart tystnar de glada ljuden från lägenheterna och trappuppgången blir tyst och mörk. Kvinnan har inte fått mat eller vatten på över ett dygn.

27

35

43

$\text{♩} = 52$

simile

50

56

62

Kvinnan. $\text{♩} = 86$

Vem ska ta hand om mig? Jag ska fö-da snart Mitt barn, mitt barn, mitt

72

barn. Vem hjäl - per mig? Mitt Vem hjäl - per mig? Vem hjäl - per mig?

83 1 ♩ = 120 Kören:

det ju det ett fött in dat i

Men är Men är ny - barn lin se

87

tra - ba - - har net nat i sons säg?

sor ra Hur bar - ham - här Jans - trapp,

91 2

♩ = 80

97 De fattigas barn:

Vi vill va - ra som ni an - dra. Vi vill in - te me - ra

104 2

van - dra, 2 Vi vill ha jll. Kom till oss Jul! Var bor du Jul? Vem är du Jul? Kom till oss Jul!

De boende i trappuppgång 11C ligger i sina sängar och sover gott intet ont anande. Barnen har somnat lyckliga bland julklappar och högar av vackert julklappspapper. De vuxna sover tungt av för mycket mat och dryck. Också husdjuren tycks utmattade av allt julfirande och ligger stilla i sina sovkorgar.

112 ³ poco accel. .

120 ⁴

Vid sex på morgonen är det dock så att familjen Janssons hund behöver komma ut om det inte skall hända en olycka på golvet. Hunden, som ser ut som ett får p.g.a. av sin krulliga päls, slickar ivrigt sin trötta matte i ansiktet tills hon vaknar.
 Mamman: -Vad är det du vill. Det är fortfarande natt. Sov Stella.
 Men Stella fortsätter enråget att slicka sin matte tills hon måste gå upp. Hon öppnar dörren till bakgården och släpper ut hunden. Dörren får stå på glänt så Stella kan slinka in i värmen igen efter att ha fått göra sina behov. Matte själv tar trappan upp till lägenheten utan att höra de svaga andetagerna från en nytödd och dennes kraftlösa mor. Maria Jansson går och lägger sig igen trött i sin varma säng.

128 ⁴

När hon vaknar kommer hon ihåg sin hund. Hon upptäcker att Stella inte kommit tillbaka som hon brukar. Med ens är hon klarvaken och slänger på sig kläderna, springer ner förbi barnvagnsförrådet och ut genom bakdörren som fortfarande är öppen. Efter en timme är hon tillbaka utan hund. Hon väcker sin familj.
 Mamman: -Stella är borta. Hon har rymt. För en timme sen. Hon kan vara var som helst.
 Pappan: -Vad är det du säger Maria! Hur kunde hon komma ut?
 Mamman: -Jag var så trött och trodde att hon skulle komma in så fort hon var färdig. Jag är så ledsen.
 Barnen gråtande: -Vi måste hitta henne. Hon får inte vara borta!
 Pappan: -Vi klär på oss genast och går ut och ropar på henne. Kanske har hon bara tagit en liten tur ut i skogen?

134 ⁵ poco accel. .

141 ⁴

Pappan: -Nu har vi letat både i skogen och vid sjön. Om vi skall lyckas hitta Stella innan det blir mörkt igen denna juldag får vi dela på oss. Så delar familjen på sig och de två barnen går tillsammans längre och längre ifrån hemmet tills de kommer till broarna. Där tycker de att de hör skall från Stella. Barnen ropar:

147 ⁶ ⁷

Barnen:

Stel-la kom till-ba-ka Stel-la kom till-ba-ka Stel-la!

Trots barnens rop kommer ingen hund. Istället befinner sig barnen nu bland skjuln under broarna. Hit har de aldrig vågat sig förr. Det är farligt att befinna sig nära de hemlösa och utstötta boningar. De kan känna sig provocerade, det har mamma sagt till dem. Nu är de ändå här och betraktar med skräckfyllda ögon det de ser. Bråte och avskräde och mitt ibland allt detta som ser ut som en soptipp, människor som försöker hålla värmen vid rykande tunnor.

154 $\text{♩} = 76$

De fattiga: Vad vill ni? Vad gör ni här? För-svinn! Vi har tap-pat bort vår hund

Barnen: -Har ni sett Stella?

De fattiga: -Här finns inga hundar. Hade vi sett någon hade vi dödat den och ätit upp den.
Barnen börjar gråta. De är rädda för att någon gjort Stella illa.
De fattiga: -Vad bölar ni för? Ser ni inte att vi försöker få lite julstämning här? Försvinn härifrån och ta hunden med er!
Ur ett skjul kommer en kvinna med Stella som hon knutit ett band kring nosen på så att Stella inte skall kunna skälla, eller bitas.
Kvinnan: -Ta er hemska byracka och kom aldrig hit och skrik mer. Då kommer jag att vrida nacken av er och den här också! väser hon och kastar Stella mot de av skräck skakande barnen. Barnen snubblar iväg men stoppas av de fattiga.

De fattiga:

159 $\text{♩} = 80$

Så lätt ska ni in-te kom-ma un-dan Ni mås-te be-ta-la för hun-den.

De fattiga: Spring genast hem och hämta all julmat ni har där hemma. Väga inte komma tillbaka utan skinka och korv och julgröt. Vi är säkra på att ni inte har ätit upp allt än.
Barnen: -Vi gör allt ni begär bara vi får vår hund tillbaka. Vi är tillbaka med presenter och godis också bara vi får ta med oss Stella.
De fattiga: -Vad står ni här och skryter för. Stick iväg med er magra byracka och ta hit julkapparna ni fått också!
Barnen rusar hals över huvud med Stella hack i håll ifrån den hotfulla människohopen under broarna. De vågar inte se sig om.

163 $\text{♩} = 80$

De slutar inte springa förrän de är på sin egen gata. När ytterdörren slagit igen bakom dem faller de ihop av trötthet. Ingen av dem orkar resa på sig.
Pappan: -Är det ni barn? Vi har varit så oroliga för er. Mamma skulle just ringa polisen.
Mamman: -Har dem kommit tillbaka? Kära barn, vad har hänt? Är ni oskadda?
Barnen gråtande: -Vi hittade Stella hos de fattiga. De hade fångat henne. Vi trodde de skulle döda henne och oss också.
Pappan: -Jag har ju sagt att ni inte får...
Barnen: -Men vi tyckte vi hörde Stella...
Mamman: -Huvudsaken att ni är hemma nu. Och ni får aldrig gå till de fattigas kåkstad igen. Lova det? Men var är Stella?
Barnen: -Var är Stella? Hon var med oss ända hit.
Pappan: -Hon kan ju inte ha försvunnit igen! Hon måste vara här någonstans.
Just då hör de Stella gläfsa glatt från barnvagsförrådet. Hon verkar inte kunna komma ut.

167 $\text{♩} = 80$

Barnen: Stel-la kom, var in-te rädd, de fat-ti-ga är långt bort' Du är trygg nu!

När inte Stella kommer kryper mamma Maria in bland barnvagnarna fast där är smutsigt och mörkt för att får fram den vad hon förmodar skräckslagna hunden.
 Barnen: -Ser du Stella? Är hon där inne? Det hörs inget inifrån förrådet, mamma Maria har kanske också försvunnit?
 Den här julen är inte de andra lik. Världen har blivit både hotfull och grym.
 Pappan: -Maria, är du där? Har du hittat Stella? Svara!
 Då kommer mamma ut med något som är inlindat i ett knyte. Det ser ut som en docka. Barnen tänker att det är en leksak som någon glömt i en av barnvagnarna. Då hör de att knytet gnyr som en liten valp. Är det manne ett djur? De ser hur ammas ögon är stora och förundrade.
 Barnen: -Mamma, mamma! Vad är det? Vad har du där? Var är Stella?
 Mamman: -Ni kan inte tro vad jag har hittat! Eller egentligen vad Stella har hittat. Stella är där inne, säger hon när hon ser barnens oroliga blickar.
 Pappan: -Men det är ju ett nyfött barn! Inlindat i trasor! Hur har det hamnat där?
 Mamman: -Mamma är där inne. Hon är mycket svag. Stella hittade henne och barnet.

173 **Pappa:**

Här kan det ske här i vårt hus när ju - len är kom - men, men den kom på sné.
 hän - da just nu när vi har jul här i vårt hem vi fi - rar jul med dem

177

Fat - tar ing - en - ting, föds här hos oss ett li - tet barn, det mäs - te ju för - stås
 som - ing - et har, mat har vi kvar, spring dit ni barn så blir det jul i - gen!

Stella slickar den stackars kvinnan i ansiktet. Kanske förstår Stella att hon är svag och trött.
 Barnen: -Stella. Låt henne vara. Vi måste få ut henne pappa.
 Pappan: -Jag går och ringer polisen så får de komma och hämta henne och barnet.
 Mamman: -Nej, Johan. Vi tar dem upp till oss. Vi måste ge dem värme och mat. De orkar inte med något annat nu. Vi får fundera på fortsättningen sedan. Kom och hjälp kvinnan på benen!
 Så får mor och barn komma ner i en varm säng efter att ha fått mat och rena kläder. Barnet somnar vid sin mors bröst. Det har sugit på moderns magra bröst och nöjt sig för en stund. Modern sluter trött sina ögon och mamma Maria stänger tyst dörren om henne.

glockenspiel

181

185 **Mamma:**

Stac - kars lil - la bar - net mitt Vi - la här u - ti säng - en vår Sov nu lugnt och

190

sam - la kraft Jag tar hand om lil - len, lil - la sö - ta kil - len.

♩ = 80

7

195 De fattigas barn:

Vi vill va - ra som ni an - dra. Vi vill in - te

201

12 = 1 Barnen:
(kören i repris)

me - ra van - dra, Men är Men är

det ju det ett

206

fött in - dat i tra - ba - - har net

ny - barn lin se sor ra Hur bar -

210

13 Mamma, Pappa:

nat i an säg? Vi tar dem upp till

ham - här vår - trapp, Vi tar dem upp till

214

oss, ger dem vär-me mat, de or-kar in-te an-nat

oss, ger dem vär-me mat, de or-kar in-te an-nat

219

Kom hjälp oss med kvin-nan! Vi får fun-de-ra på fort-sätt-ning-en se-dan.

Kom hjälp oss med kvin-nan! Vi får fun-de-ra på fort-sätt-ning-en se-dan.

224

14

232

14=3

241

14b

Mamma:

Stac-kars lil-la flyk-ting-mor hur en-sam kan du va-ra? att du mås-te fö-da här i

247

käl - lar-mör-krets ky - la.

253

Kom du in i hu - set vårt, att se dig li - da är för svårt, så flyt - ta in me' - sam - ma!

259

$\text{♩} = 90$

15 Barnen:

Stel-la vi-sa-de oss vem, den som fød-des i vårt hem. Vi vill ve-ta bar-nets namn, vi-lar trött i mo-derns famn.

$\text{♩} = 90$

263

Vad he - ter du _____ som kom till oss nu?

Plötsligt kommer barnen ihåg sitt löfte till de fattiga under broarna.
 Barnen: -Vi måste ut en stund. Vi tror att vi glömt något.
 Pappan: -Det är på tok för sent och det har varit nog med äventyr idag. Nu får ni ta lite mat här och sedan krypa i säng. Jag tar hand om Stella, hon är förresten alldeles slut hon också.
 Barnen: -Men pappa, vi har lovat! Man ska hålla vad man lovat och nu måste vi göra en sak.
 Pappan: -Vad är det för ett löfte som är så viktigt så att det inte kan vänta till i morgon?
 Barnen: -Det gäller Stella. Det var tack vare henne vi kunde hjälpa kvinnan med den nyfödda. Hade vi inte lovat hade vi inte fått Stella tillbaka. Vi måste tacka dem för att de släppte Stella.
 Mamman: -Stella hittade den nyfödda. Det var ett under att hon kom hem och hittade dem. De kunde ha dött där i mörkret i vår källare om inte Stella hittat dem. Stella är en lyckostjärna.
 Barnen: -Får vi gå till de fattiga med lite mat och julklappar, snälla pappa?
 Pappan: -Borde vi inte ta polisen till hjälp? De fattiga bor där helt olagligt. Jag kan inte släppa iväg er till så farliga människor.
 Barnen: -Men pappa! Att vara fattig betyder inte att man är farlig! De vill bara uppleva lite jul. Kan vi inte få ge dem våra julklappar?
 Mamman: -Det kan de väl få göra Johan? Tänk inte på att alltid göra rätta. Följ ditt hjärta Johan. Jag är säker på att ingen kommer att anklaga dig för att du hjälper de fattiga.
 Barnen: -De kommer att bli lyckliga för att vi kan ge dem lite julstämning. Vi kan berätta för dem om det nyfödda barnet! Kvinnan måste ju vara en av de fattiga.
 Pappan: -Ök då. Vi tar med oss några gåvor och lite mat och så berättar vi för dem om den nyfödda. Stella får stanna hemma och vakta kvinnan och barnet. De sover nu.
 Barnen: -Tack snälla! Nu går vi genast. Kan inte vi få berätta den glada nyheten? Vad heter kvinnan? Mamma! Vad heter hon? Vad heter bebisen?
 Mamman: -Vi går nu. De vet säkert vad kvinnan heter, hon kommer ju från dem. Barnet har ju inte hunnit få ett namn än. Vi får fråga kvinnan sedan när hon vaknar vad hon tänkt att barnet skall heta.
 Barnen: -Ja. Vi frågar henne vad barnet som föddes på julnatten ska heta! Kom så går vi nu och önskar de fattiga En God Jul.

267 $\text{♩} = 150$ Kören:

Ett li-tet barn har fötts i-dag, det var en väl-dig tur
 föd-des i ett trapp-hus kallt, vi bör-jat fi-ra jul,

Ett li-tet barn har fötts i-dag, det var en väl-dig tur
 föd-des i ett trapp-hus kallt, vi bör-jat fi-ra jul,

273

att vi fann det, du och jag, vi vill be-rät-ta hur Det Det
 en så'n tur att det ej svalt, det in-te va-rit kul! kul!

att vi fann det, du och jag, vi vill be-rät-ta hur Det Det
 en så'n tur att det ej svalt, det in-te va-rit kul! kul!

278 Mamma, Pappa:

föd-des av en fat-tig kvin-na, hon låg i vår trapp, bar-net där vi ska fin-na, mo-dern

skri - vit en lapp: Kan ni hjäl - pa mig, jag fö - da ska mitt barn?

293

Barnen, Mamma, Pappa:
(kören i reprisen)

Nu har bar - net fått en sång, so - ver sött hos mam - man.
Vi kan fi - ra jul i - gen i gläd - je och i gam - man!

Nu har bar - net fått en sång, so - ver sött hos mam - man.
Vi kan fi - ra jul i - gen i gläd - je och i gam - man!

297

Fat - tig - do - men i vårt bröst kän - ner vi ej me - ra Bar - net bli - vit

Fat - tig - do - men i vårt bröst kän - ner vi ej me - ra Bar - net bli - vit

302

till vår tröst, låt oss gläd - ja fle - - ra! ra!

till vår tröst, låt oss gläd - ja fle - - ra! ra!